

[Poul Hartling.]

Men det afgørende ved denne lejlighed er i virkeligheden noget andet, nemlig fremblikket — altså hvilke planer og hvilken planlægning har denne regering på undervisningsområdet? Hvordan griber man skolebyggeriet an? Hvem får lov til at bygge? Er det de kommuner, som har stået længst i kø? Eller bestemmer man det amtsvis? Eller er det efter lotteri eller gode forbindelser? Når de lokale folk får nej i år, hvornår får de så ja? Hvordan med lærermangelen? Hvad vil man gøre ved den? Hvilke planer har man? Universiteterne og de højere læreanstalter er langt bagefter. I hvilket tempo er det planen at tage fat her? Og sådan hele vejen igennem. Vi fik en status, men det var planer, vi skulle have.

Den højtærede undervisningsminister sagde, at undervisningsområdet skulle have det, han kaldte en høj prioritering. I vort ikke videre kunne folketingsprog er vi kommet ind på at bruge ordet „prioritering“ sådan. Det bruges jo ellers mest om at anbringe lån i fast ejendom mod panteret. Men det kan selvfølgelig også anvendes om at skaffe fortrinsret, om at få førsteplads. Og meningen er altså, at undervisningen og alt, hvad dertil hører, skal højt op i rækken af de ting, vi må og skal have råd til. Og det er vi enige om. I slutningen af ministertalen hed det med et endnu ejendommeligere udtryk, at en streng prioritering må finde sted. Ja, det er klart nok, hvad der menes: vi kan ikke få alle ønsker opfyldt, de må nummereres. Men hvilke skal have fortrin i de kommende år? Hvad er vigtigst? Det var det, man kunne ønske en opstilling af og en begrundelse for. For det var det, vi kunne drøfte, en rækkefølge.

Naturligvis må man holde den højtærede undervisningsminister til gode, at han ikke er så gammel i gårde; han havde måske ikke så store muligheder for at fremlægge en planlægning ved denne lejlighed. Hans skolesyn og hans lyst til at slide med problemerne og hans praktiske greb og dygtighed vil jeg gerne oprigtigt og ærbødigt anerkende. Men jeg vil kritisere den såkaldte fornyelse af finanslovdebatten. Den fornyelse har fået kummerlige kår i år dels på grund af utilstrækkelig forberedelse, dels — på dette område — fordi den redegørelse, den

højtærede undervisningsminister gav os, hovedsagelig var en statusopgørelse, som vi kan være enige om, og fordi det, der blev sagt med hensyn til fremtiden, var så lidt konkret, at vi ikke kan blive uenige derom.

Gottschalck-Hansen: I sin finanslovstale giver den højtærede undervisningsminister udtryk for den opfattelse, at alle i det høje ting kunne tænkes at ofre endnu mere på investering i uddannelse, end vi hidtil har gjort. Jeg vil gerne, for så vidt angår det konservative folkeparti, bekræfte, at ministeren har ret i denne påstand. Efter vor bestemte overbevisning er investering i uddannelse en af de bedste og mest rentable former for pengeanbringelse, der overhovedet findes, og mit parti vil altid være at finde på den front, der går i brechen for en bedre og mere omfattende uddannelse såvel i den elementære undervisning som i den højere og i den direkte forskning. Med de krav, der stilles til dansk ungdom af i dag, med det samkvem, der på internationalt plan knyttes over landegrænserne, og med den deraf følgende stadig hårdere konkurrence er det simpelt hen livsbetingende nødvendigt, at vi ikke sækker agterud i almen kundskab eller specialviden. Der skal ikke herske tvivl om, at mit parti har en god vilje og et redebont sind, når det gælder de ofre, der skal bringes på kulturens alter.

Når den højtærede undervisningsminister rejser det spørgsmål, om vi har sat ind på de forskellige steder i det rette forhold, eller om tempoet har været for langsomt, så kan jeg for min part sige nej til det første og ja til det andet. Det gælder for undervisningsministeriet som i øvrigt for mange andre styrelser inden for dansk administration, at man ligesom påtager sig for mange opgaver på én gang og gør det uden egentlig at tage tilbørligt hensyn til det tempo, hvori de kan løses. Det er nu nogle år siden, vi i det høje ting vedtog en lov om et medicinsk fakultet i Odense. Dette blev senere fulgt op af loven om et universitet i Odense. Hvad er der egentlig sket i administrativ henseende? For få dage siden meddelte den højtærede undervisningsminister os, at det sagkyndige planlægningsudvalg nu var trådt i funktion, og jeg er vidende om, at man har udnævnt